

SUE ROBERTS

MOJE
VELKÉ
ŘECKÉ
LÉTO

ZAHOJÍ LETNÍ ROMÁNEK
ZLOMENÉ SRDCE?

MOJE
VELKÉ
ŘECKÉ
LÉTO

Copyright © Sue Roberts, 2018

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Slováková, 2024

Cover © Kateřina Čermák Brabcová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4935-5 (pdf)

SUE ROBERTS

MOJE
VELKÉ
ŘECKÉ
LÉTO

ZAHOJÍ LETNÍ ROMÁNEK
ZLOMENÉ SRDCE?

přeložila Kateřina Slováková

*Mým dcerám Rachel a Vicki.
Život je potřeba žít. Jděte za svými sny.*

KAPITOLA 1

Pořád si o lidech děláme závěry, je to vážně legrace. Možná vás to překvapí, ale ten šedovlasý pár v hospodě, o kterém jste si mysleli, že se i po letech společně stráveného života ještě drží za ruce, se ve skutečnosti seznámil před třemi měsíci přes internetovou seznamku. Nebo ten potetovaný motorkář v koženém oblečení, který u vedlejšího stolu upíjí pivo z püllitru... Nikdy byste neuhodli, že strávil mládí jako profesionální tanečník a teď učí salsu v místním kulturním centru, aby si přivydělal k platu kurýra. A tohle děláme pořád. Chci říct, že zákazníci, kteří vidí můj veselý úsměv vylepšený růžovou rtěnkou, když jim servíruju jídlo a pití U Prasete a píšůalky, by nikdy neuhodli, že uvnitř jsem úplně na zhroucení.

„Dáte si k tomu nějakou přílohu?“ švitořím a zadávám jejich objednávky do pokladny, ale při pomyslení na jediný drobeček jídla se mi obrací žaludek.

Za poslední tři týdny jsem zhubla o šest kilo. Jindy bych se takovým úspěchem chlubila na potkání, jenže tohle je ztráta váhy ze zlomeného srdce, takzvaná rozvodová dieta. Ta funguje líp než všechny kurzy hubnutí, nutriční poradny a výživoví specialisté dohromady. A nejlepší na tom je, že se vůbec nemusíte snažit. Žal způsobuje okamžitou ztrátu chuti k jídlu a zaručí, že už nikdy nepřiberete ani deko.

Myslela jsem si, že s Dannym Davisem zůstanu navždycky. Začali jsme spolu chodit na střední, když nám bylo oběma patnáct a patřili jsme k třídním hvězdám. Dobře jsme vypadali, byli jsme oblíbení a ohrnovali

jsme nos nad každým, kdo se ve škole učil. Litovali jsme šprty s prsty od inkoustu, kteří byli předurčení k životu plnému nudy a šedi v úhledných předměstských domcích. My borci jsme plánovali procestovat svět v obytných autech. Kluci z naší party od svých šestnáctých narozenin vysedávali před školou na fialových, kovově lesklých mopedech a dávali najevo, že jim patří svět, zatímco obrýlení chytrolíni s knihami v náručí jen závistivě přihlíželi. Jasně, škola byla hlavně o tom, kdy bude další diskotéka. O přestávkách jsme polehávali na trávě a řešili například to, jestli nám na pravidelně holených nohou vyrostou hustší chloupky. A kde jsem dneska? Po téměř třinácti letech pracuju v místní hospodě a Danny Davis mi zlomil srdce.

Musím se soustředit. Vedle na stolku je prázdná sklenice od piva a druhá od vína, které je potřeba odnést. Nechci, aby si Brian, náš dobrušedný vedoucí, myslel, že se flákám. To by mi ještě chybělo, přijít teď o práci, vždyť je to jediný důvod, proč ráno vstávám z postele.

U Prasete a píšáalky pracuju ráda. Když už se rozhodnete pro kariéru v pohostinství, na nic lepšího nenarazíte. „Píšáalka“, jak jí místní říkají, je rozlehlá budova s bludištěm výklenků ve venkovském Knowsley, deset kilometrů od centra Liverpoolu. Máme různorodou klientelu. Největší lákadlo je, že jsme nezávislá hospoda s vlastním minipivovarem. Máme taky úžasného kuchaře Darrena, který před dvěma lety skončil druhý v soutěži „Mladý šéfkuchař roku“.

Je to tady světlé a veselé, na zemi jsou šedé dlaždice, na nich dřevěné bytné stoly a židle. Moderní se snoubí s útulným, podél kamenných zdí vidíte chromované příslušenství, na zdech staré fotografie zemědělských usedlostí. Máme několik krbů na dřevěná polena, v nichž to v zimních měsících praská a hučí, točíme z pěti různých sudů s pivem. Dubový barový pult je mírně zahnutý do podkovy a nabízí všechny alkoholické nápoje, na jaké si jen dokážete vzpomenout. Až na absint, toho jsme se zbavili po politováníhodné příhodě s chlápkem, který se na obědě klubu penzistů svlékl donaha.

Zpoza baru je tak skvělý výhled na všechny kolem, že si připadám jako kapitán u lodního kormidla. Nechodí sem moc místních, i když se tu objevuje pár lidí z řadových domků stojících nějakých dvě stě metrů od hospody u pole. Je mezi nimi Geoff, brunátný majitel vepřína, který kolem sebe šíří zajímavý pach. Potom Bill a Dot, ti jsou svoji už čtyřicet let a pořád ještě se drží za ruce. A dva mladé páry, mezi nimi já a Danny, které si tady koupily vilky, protože zatoužily po životě v idylické lokalitě. Jsme napůl na venkově, ale autobus do centra Liverpoolu jezdí dvakrát za hodinu.

Zbytek klientely naší hospody tvoří projíždějící řemeslníci, účastníci nejrůznějších oslav a hosté vánočních večírků, na kterých uvádíme revival umělce. Většinou jsou vážně dobří, až na zpěváka z loňského roku, který připomínal spíš Bruce Forsytha než Bruce Springsteena.

Práce byla v minulých týdnech moje spása. Pozorovat lidi je čistě náhodou můj koníček a díky pohledu na život našich zákazníků si uvědomuju, že nejsem jediná, kdo má v poslední době trable. Příprava smutečního rautu z minulého týdne mi asi měla pomoci najít správnou perspektivu, ale stejně mě kvůli Dannymu pořád bolí srdce.

Pár, který právě odchází od stolu se dvěma prázdnými sklenicemi, spolu má poměr. Poznám to už zdálky. Když vcházeli dovnitř, vrhali kradmé pohledy po interiéru hospody, při obědě se každou chvíli drželi za ruce. A navíc ta štíhlá mladá žena vypadá spíš jako dcera toho mírně obtlouklého zazobaného mužského, se kterým si vyrazila. Připomíná mi to Dannyho a jak snadno se mu dařilo skrývat svou aférku. Myslíte si, že někoho znáte, jenže já jsem o tom neměla ani tušení...

Na oběd dorazil hlouček mladých žen, ale Jack, jeden z našich číšníků, se někam vytratil. Nejspíš si odběhl ven na další cigaretu. Ten tu dlouho nevydrží. Jack je student, do práce se moc nehrne a myslí si, že mu to projde, protože vypadá jako Brad Pitt zamlada. Jenže naše hospoda má, pokud jde o obsluhu, záviděníhodnou reputaci, a tu si nenecháme zkazit.

Už se chystám odvést skupinu ke stolu, když se objeví Jack a vyzářuje svůj obvyklý šarm, takže se zase vrátím na své místo za barem. A moje srdce se zastaví. Dvěma právě prošel chlápek, který jako by vypadl z oka Dannymu. Má stejnou vysokou štíhlou postavu a hnědé, trochu kudrnaté vlasy. Jde směrem k baru, kde si všimnu, že má hnědé oči, zatímco Danny má akvamarínové. Pod úsměvem, který je trochu nakřivo, ukazuje zářivě bílé zuby.

„Co si dáte?“ ptám se přátelsky, i když mi buší srdce, protože přede mnou stojí někdo tak neuvěřitelně podobný mému manželovi.

„Půllitr toho nejlepšího piva a vaše telefonní číslo, prosím,“ zubí se.

„To trochu přeháníte, ne?“ odpovím a zároveň pro něj čepuju Magpie bitter, které zrovna teď frčí.

„Šetřím čas,“ zasměje se. „Aspoň mám odmítnutí dřív za sebou,“ udělá smutný obličej.

Pár minut si povídáme, pak obsloužím dalšího zákazníka. Měla bych být ráda, že se mnou někdo flirtuje, a určitě je atraktivní, ale já nemám zájem. Stejně má asi někde ulitou nic netušící manželku nebo přítelkyni.

Moji pozornost upoutá další hlouček lidí vcházejících do hospody. Požádám Lyndsay, jednu z našich servírek, aby pohlídala bar, a uvedu ke stolu trojici, která má v čele štíhlou energickou ženu s lesklými vlasy oblečenou do drahého vlněného kabátu.

Jack teď konečně vyvíjí nějakou činnost a přijímá objednávky od předchozí skupiny mladých žen, které s ním dost příšerně koketují. Z úhledného drdolu se mi uvolnily prameny blondatých vlasů a přilepily se mi na obličej, protože konec května s sebou přinesl nečekanou vlnu veder. Snažím se zakrýt skvrny od kečupu na bílé blůze, které mi upatlanýma rukama před chvílí udělal prcek od vedlejšího stolu, a položím na dřevěný stůl jídelní lístky. Všechny upozorním na dnešní speciality napsané na tabuli, což je vepřové na cideru a mořský okoun s dušeným chřestem.

Ženu ve vlněném kabátu obklopuje úspěch jako oblak vůně a mně letmo proběhne hlavou, že je asi stejně stará jako já. Určitě je to ten

typ, co se ve škole svědomitě učil, člověk, který se dokázal soustředit. Pocítím krátké bodnutí lítosti, že jsem to nezvládla. Nemám nic proti své práci, vlastně mě hrozně baví, ale kdysi jsem snila o tom, že ze mě bude novinářka. Na nic dalšího nedošlo. Jen na sny. Nikdy jsem do nich nevložitla dost úsilí. Mnohem víc mě zajímali kluci, obchody a všechno, z čeho koukala nějaká zábava.

Několikrát jsem třeba posbírala všechny kamarády a společně jsme se přesunuli taxíky na neony osvětlené hlavní třídy různých měst, abychom si užili nočního života. Ještě teď se třesu, když si vzpomenu, jak jsme se jednou s mojí nejlepší kamarádkou Hayley svezly stopem do Londýna se zarostlým řidičem nákladáku, který celou cestu zlověstně mlčel. Ubytovaly jsme se v hostelu ve čtvrti Holland Park a následující tři noci strávily toulkami po městě. Domů jsme se vrátily, teprve když nám došly peníze. Vůbec si nepamatuju, kdy jsem naposledy zažila nějaké dobrodružství, i když přesně to teď možná potřebuju.

Žena s měděným melírem vyklouzne z modrého vlněného kabátu a podá mi ho. Voní po Miss Dior. „Buď tak strašně hodná a pověz mi to, Mandy,“ řekne a věnuje mi ironický a velmi spokojený úsměv.

KAPITOLA 2

Uvezmu ženin kabát a zírám; připadá mi trochu povědomá. To snad není možné, nebo je? Je tak štíhlá a, no, sexy. „Janet Dobsonová“ a „sexy“ jsou slova, která bych nikdy nepoužila ve stejné větě. Jsem z toho v šoku.

Janet Dobsonová s členkou a samými jedničkami, které jsme říkali Persilka, protože její cvičební úbor byl vždycky neuvěřitelně bělostný, i když jsme měli za sebou přespolní běh po blátivých polích. Ve škole se snažila přidat se k naší partě, ale my jsme ji nenechali. Bylo to jako v *Pomádě* s Janet v roli Patty Simcoxové – vždycky stála na okraji a pokoušela se nahlédnout dovnitř. Stydím se to přiznat, ale musím říct, že jsme ji nemilosrdně využívali. Její strýc měl poblíž školy obchod s časopisy, kde jsme ji nutili krást, jednu balíček cigaret, jindy čokoládovou tyčinku, výměnou za privilegium poflakovat se s naší partou.

Naše poslední setkání se odehrálo u kanálu Leeds-Liverpool, kde jsem ji shodila z kola přímo do kalných vodních hlubin. (Samozřejmě nešťastnou náhodou. To by bylo na dlouhé povídání.) Přisahám, že její červené kraťasy a bílá polokošile zářily čistotou i potom, co jsme ji vytáhli.

Kdyby na mě teď nepromluvila, ani náhodou bych ji nepoznala, jenže hlas jí zůstal. Na rozdíl od nás nikdy neměla liverpoolský přízvuk, který snadno poznáte, ale prozradilo ji, jak mluví, trochu jako hlasatelka a trochu jako zpěvačka.

„Janet?“ vyhrknu, když mi to konečně dojde.

„Ahoj Mandy,“ zazpívá a odhalí drahé, kosmeticky vylepšené zuby.

„Jak se máš?“ dostanu ze sebe, zatímco jí podávám menu v červené kůži.

„Úžasně,“ řekne a s velkým důrazem protahuje první slabiku. „Prostě úžasně. Tak tady pracuješ?“ zeptá se, zvedne jedno obočí a rozhlédne se dokonale nalíčenýma očima kolem sebe. „Nevypadá to špatně. Tedy, když už musíš stát za barem, tak ať je to aspoň hezký bar.“

Její skupinka se odměřeně usměje a zaboří hlavy do jídelních lístků.

„Dělám tu vedoucí baru,“ zareaguju a snažím se nemluvit podrážděně. Pak se začnu zlobit sama na sebe, že se mě to dotklo. Proč bych se měla snažit udělat dojem na pitomou Janet Dobsonovou? Byla bych hrdá, i kdybych tady uklízela, stejně jako naše uklízečka Joyce. Jsme jedna velká šťastná rodina.

„To je super,“ odpoví Janet tak blahosklonným tónem, že se mi chce strčit jí menu tam, kam slunce nesvítí. Ale jsem profesionálka.

„Něco k pítí?“ zeptám se s úsměvem. „Hned budu zpátky a můžete si objednat jídlo.“

Poznamenám si, co Janet chce, a přesunu se k baru. Když jim donesu pítí (balená voda a dvě láhve bílého sauvignonu) a objednávka jídla je v kuchyni, zaujmu své místo za barem, předstírám, že mám spoustu práce u kasy a zkoumám Janetin stůl zpovzdálí. Vidím dívku uměleckého vzhledu v dlouhé barevné sukni a džínové bundě. Kolem vlasů má obtočený batikovaný šátek ve stylu bandana a v každém uchu několik stříbrných náušnic. Vypadá to, že si píše poznámky. Vedle ní sedí atraktivní zrzka po třicítce, na sobě má přísný kostým s úzkou černou sukni a nažehlenou bílou halenku. A nakonec je tu Janet v elegantních černých šatech volného střihu a růžovém kašmírovém propínacím svetru. Uvažuju, v čem asi podnikají a proč tu ještě neměly obchodní schůzku.

„Stůl číslo čtyři,“ slyším volání z kuchyně, což mě probere ze zamyšlení. Je to jídlo pro Janetin stůl.

Lucy, naše mladá servírka, přestane plnit lednici limonádami a vkročí do kuchyně, aby odnesla talíře, ale zastavím ji.

„Já to vezmu, Lucy.“ Pokrčí rameny a jde zpátky k láhvím nealkoholických nápojů tvořícím duhovou přehlídku. Všechny příchutě, od

pomeranče po ostružinu, stojí jedna vedle druhé ve vysoké černo-stříbrné lednici.

„Tak tady to máme,“ oznámím vesele a pokládám na bytelný dřevěný stůl dnešní speciality, dvě porce vepřového na cideru a jednoho mořského okouna. „Dobrou chuť. Můžu vám přinést nějaké omáčky?“

Strašně mě zajímá, co vlastně Janet dělá, ale nechci se ptát. Tatarskou omáčku pokládám na stůl rychlostí zdrogovaného šneka, vypadá to však, že konverzace během usrkávání nápojů zcela utichla.

„Musím říct,“ pronese konečně Janet mezi sousty voňavého mořského okouna, „že je to vynikající. Nechápu, že jsme tu ještě nikdy nebyly.“

„Kam normálně chodíte?“ zeptám se jen tak mimochodem.

„Všude možně. Jezdíme po celé zemi a často i do ciziny. Člověk snadno zapomene, jak dobře se jí v některých našich venkovských hospodách.“

Janet se upřímně usměje a ostatní ženy svorně přikyvují a dál se věnují svým talířům. Už se jich chci zeptat, proč cestují po celé zemi, když najednou slyším z kuchyně strašlivou ránu a hned po ní pronikavé zaječení.

Spěchám do kuchyně a zjistím, že vybuchla mikrovlnka. Používáme je jen k ohřevu hotového jídla, ale vypadá to, že Sally, jedna z našich nových kuchyňských pomocnic, se rozhodla ohřát pudink v kovové folii, takže po barevné show o intenzitě polární záře to dvířka nevydržela a lepkavý karamelový pudink se rozprskl po celé protější bílé zdi. Sally pláče a nemůže přestat, Darren kouká s otevřenou pusou a Lyndsay se hystericky směje.

Lyndsay se vždycky směje, když se stane nějaký průšvih. Je to nervová reakce, ale vysvětluje to manželce pána, který se minulý týden dusil v jednom ze zdejších výklenků, zatímco Lyndsay se mohla smíchy potřhat. Následoval Heimlichův chvat, jízda domů v sanitce a všechno bylo zase v pořádku... Jen zmíněná manželka se zapřísáhla, že do hospody, kde zaměstnávají „tu pomatenou čůzu“ už nikdy nevkročí.

Lyndsay je tak skvělá servírka, že jí ten nevhodný smích odpouštíme. Je rychlá, výkonná a moc krásná – štíhlá, s olivovou pletí a hezkým

obličejem – což jí vynáší nadstandardní spropitné, které ochotně nechává ve společné kasičce.

Janetina skupina dojí a nechá nám velkorysé dýško, pak si posbírá kabáty a odchází. *Tedy, Janet, myslím si, tohle byla tvoje chvílka slávy, a mám-li být upřímná, doufám, že sis ji užila – chovala jsem se k tobě ve škole jako naprostá kráva.*

„Ahoj Mandy,“ loučí se Janet s úsměvem. Vážně se nemůžu rozhodnout, jestli je ten úsměv upřímný. „Tady je moje vizitka,“ říká a podává mi černou kartičku se zlatými písmeny, „kdybys čirou náhodou chtěla využít mých služeb.“

Trojice odchází směrem k parkovišti a já myslím na to, že Janet Dobsonovou už nikdy neuvidím.

KAPITOLA 3

S Dannym Davisem jsem začala chodit, když mi jednou přišel na pomoc před diskotékou v místním komunitním centru. To nám bylo oběma patnáct. Několik nás vyklouzlo ven na cigaretu a super nechutný Gary Smith, se kterým nikdo nekamarádil, mi sebral z uší stříbrné klipsy a začal si je strkat do slupů. Náušnice patřily sousedovic šestnáctileté dceři, která by mě zabila, kdybych se s nimi nevrátila domů. „Víš, kde je mám,“ ušklíbl se a ukázal si do rozkroku. O pár vteřin později už ho kluci postrkovali za roh, odkud se vrátil s rozbitým nosem. Náušnice moje kamarádky, které jsem pak převzala pomocí papírového kapesníku, spočívaly na Dannyho natažené dlani.

Nijak zvlášť jsem Dannyho neznala, i když patřil k širšímu okruhu mých kamarádů, ale týden po příhodě s náušnicemi se objevil na školní diskotéce v akvamarínové košili, která mu ladila k očím. Vypadal senzačně. Po několika pokoutně vypitých ciderech a ploužáku na píseň George Michaela jsem do něj byla zamilovaná až po uši. Rok nato jsme se rozešli, protože jsem se rozhodla, že jsem moc mladá na to, abych se takhle vážala, a Danny si v podstatě myslel totéž. V následujících letech jsem si užila spoustu zábavy s kamarádkami, ale o pět let později, krátce po mých jednadvacátých narozeninách, jsme byli zase spolu.

Člověku se ani nechce věřit, jak rychle ty roky mezi tím utekly. Danny mi moc nepomáhal, abych na něj zapomněla, protože se čas od času objevoval na stejných místech jako já. Večer mě pak vždycky doprovodil

domů a políbil mě. To se nějakou dobu opakovalo. Byla jsem do něj tak zamilovaná, že jsem nikdy nedokázala odolat.

Jednou, to už jsme se nějakou dobu neviděli, jsem na Silvestra vešla do hospody a tam jsem na něj narazila. Vypadal fantasticky. Měl na sobě šedý oblek a bílou košili zvýrazňující jemné opálení z nedávné pánské dovolené na sluníčku. O půlnoci, když mě vzal za ruku a odvedl mě za hospodu, aby mi „dal pořádnou pusu“, jsem věděla, že v tom zase lítám až po uši.

I po letech si pořád pamatuju matčinu reakci na oznámení, že plánujeme svatbu. Stála jsem v kuchyni našeho domku, utírala nádobí pruhovanou utěrkou a povídala si s ní. Ona si pobrukovala písničku, kterou hráli na Rádiu 2.

„Cos to povídala?“ vyjekla, když jsem ji informovala o nadcházejícím sňatku.

„Mami, známe se už roky. Danny je určitě ten pravý.“

Na chvílku přestala zašlehávat vejíčka do těsta na yorkshirský pudink a trochu se zamračila. „No, to já vím, zlato, ale jste ještě tak *mladí*.“

Měla na sobě šedou teplákovou soupravu, kterou si koupila s tím, že bude pravidelně chodit do tělocvičny (během posledních dvou měsíců tam byla dvakrát). Světlé vlasy si svázala do culíku, s líčením se neobtěžovala. Z lidí, které znám, je pořád ještě jediná, kdo vypadá mnohem mladší bez make-upu...

„Mami, je mi jednadvacet. Ano, jsem mladá, ale ty a táta jste nebyli o moc starší, když jste se brali, a pořád jste spolu šťastní, ne?“

Neodpověděla a dál šlehala vejce. Chápala jsem, že si prostě dělá starosti.

Během let jsem mnohokrát cítila, že by si máma přála, aby se nevdávala tak mladá. Byla s tátou svým způsobem docela šťastná, ale vím, že často myslela na to, jak mohla být zdravotní sestrou ve waltonské nemocnici. Mohla z ní být přinejmenším vrchní nebo staniční sestra, ale obětovala kariéru, aby se starala o mě a o tátu. Máma je nesmírně schopná. Náš pěkně vymalovaný řadový domek v Liverpoolu vždycky zářil čistotou, jenže máma není typ, který by se hodil do řadového domku. Ta měla mít aspoň vilku se skleníkem v Southportu.

Znovu pocítím bodnutí lítosti, že jsem se ve škole víc nesnažila. Možná by máma byla na moje úspěchy hrdá, což by třeba zmírnilo zklamání z jejich vlastních nenaplněných ambic.

„Mami,“ vzpomínám si, jak jsem toho dne řekla ve snaze rozptýlit veškeré obavy, které by mohla mít. „My si s Dannym rozumíme. A určitě neplánujeme, že bychom si hned pořídili děti nebo tak. Oba si chceme užít trochu legrace, podívat se někam do světa a každý víkend vyrazit za zábavou.“

Nepřesvědčilo ji to.

„Ale na to právě nebudete mít peníze, až začnete splácet hypotéku a vůbec, Mandy.“ Máma si povzdechla. „Jakmile se objeví finanční problémy, láska zmizí jako pára nad hrncem.“

Máma má vždycky po ruce nějaké moudro.

„No, vždycky se můžeš vrátit domů, když vám to nevyjde,“ dodala pevně. „Domov je tam, kde je tvoje srdce.“

Táta seděl opodál a dobromyslně protáčet oči ke stropu, což ostatně dělal často...

Když teď pozoruju matku v kuchyni, tenhle rozhovor si přesně vybavuju, i když mi to připadá strašně dávno.

Máma vyndá z trouby skopové s bramborovou kaší a mně z té nádherné vůně začne kručet v břiše. Mámino vaření jsem v Knowsley vážně postrádala. I ta nejjednodušší jídla chutnají báječně, když je vaří máma. Je jako reklama na M&S: „Tohle není jen vajíčko s hranolky, tohle je vajíčko s hranolky od paní Evansové.“

Přejdu místnost a obejmu ji. Otře si ruku o zástěru a taky mě obejmě. Voní po parfému Sunflowers a česneku, což mi okamžitě připomene, jak jsme kdysi o prázdninách jeli na školní výlet do Francie. Šlo o pamětihodný zážitek hned z několika důvodů, protože se tam vyskytl lesní požár, který se přiblížil až k zadnímu traktu naší ubytovny. Evakuovali nás v pyžamech do jiného, hodinu vzdáleného zařízení, kde neměli nic než venkovní šachy a pétanque.

Těžko tomu budete věřit, ale byl to druhý lesní požár, ke kterému jsem se o dovolené nachomýtl. Táta jednou dostal v práci přidáno, to mi bylo asi devět, a letěli jsme do Řecka na Rhodos. Hrozně se mi tam líbilo. Dodnes si vybavuju mihotání Egejského moře a dlouhé pláže s pískem tak horkým, že mě pálil do nohou. Zamilovala jsem si plážovou tavernu Christakis a domácí mléčné koktejly ozdobené vanilkovou zmrzlinou a čerstvou jahodou, které tam dělali.

V roce, kdy jsme se vypravili do Řecka, bylo vážně vedro. Pohled na helikoptéry chrlící vodu na malý lesní požár vzdálený jen několik kilometrů vyděsil mámu natolik, že se do teplých krajin už nikdy neodvážila. O rok později jsme zase zamířili do Walesu – „Tam určitě žádný lesní požár nebude!“ – přesně řečeno do Llandudnu, kde, mám-li být upřímná, jsme se vždycky měli úžasně.

Jsem jedináček a směla jsem s sebou brát kamarádku Hayley, takže jsem tam nikdy nebyla sama. Ve třinácti jsme s Hayley na jedné z dovolených experimentovaly se samoopalovacími ubrousky. Aplikovaly jsme je, než jsme šly spát, a ráno jsme vypadaly jako pruhovaní Umpa-lumpové z Karlíka a továrny na čokoládu, nehledě na to, že jsme zničily povlečení.

Máma rozdělí skopové s kaší na velké porce, pak ohřeje v kastrůlku hrášek. Vůně mě vrhne zpět do reality, i když zároveň vyvolá představu něčeho uklidňujícího a povědomého.

Myšlenky na dovolenou mě přenesou nazpátek na Rhodos v Řecku.

Když máma zapne větrák, aby se pokusila ochladit dusný vzduch v kuchyni, tak jí tu dovolenou připomenu.

„Tohle horko se s naší dovolenou na Rhodosu nedá srovnávat, co, mami?“

„Ani mi to nepřipomínej, zlato. Málem jsem to vedro nepřežila. Doveď se si mě tam představit teď, když trpím nočním pocením? Úplně bych se rozpustila. Ráno bys na zemi vedle postele našla louži vody,“ uchechtne se.

Na tu dovolenou v Řecku nikdy nezapomenu. Užívala jsem si každíčkou minutu. Vzpomínky na to, jak jsem se chladila nekonečnými porcemi zmrzliny a koupáním v tyrkysovém moři, mi zůstanou navždycky. A kdo ví? Jednou možná budu mít příležitost se tam vrátit. Teď by se mi vlastně krátká dovolená báječně hodila. A nikdo mi nestojí v cestě.

KAPITOLA 4

Doma si vyklízím věci z kabelky, když mi přijde pod ruku malá černá vizitka.

Zábava na zakázku
Organizace hudebních akcí všeho druhu
Spojte se s Janet na 0845 677543
janet@zabavanazakazku.com

Ona organizuje hudební akce? Je to vůbec možné? Byla bych se vsadila, že se stala účetní nebo právníčkou, nějakým střízlivým profesionálem. Nikdy bych ji netipovala na organizátorku akcí, to by mi přišlo moc honosné, i když musím neochotně přiznat, že se hodně změnila. Pryč jsou baculaté tváře, v nenávratnu zmizela akrylová čelenka, která jí kdysi obepínala hlavu, zůstaly jen vlasy měděné barvy s drahým melírem.

Dám kartičku zpátky do kabelky a naliju si velkou sklenici bílého vína. Stal se z toho takový můj zvyk; v práci nikdy nepiju, takže si dám velkou (větší) sklenici, když přijdu domů, ale jen jednu. Pořád čekám, že zvenku uslyším bouchnutí dveří od Dannyho auta, že se vrátí domů, a po tváři mi steče slza.

Vzali jsme se před necelými osmi lety a všechno šlo úplně skvěle – nebo jsem si to aspoň myslela. Z útulného řadového domku jsme udělali opravdový domov s krémovými stěnami, tmavými dřevěnými podlahami a otevřeným cihlovým krbem. Uvnitř jsme vždycky měli spoustu řezaných

květin. Já čerstvé květiny miluju, ale Dannymu můžou být ukradené, takže to, že mi je často nosil, jen zvyšovalo jejich přitažlivost.

Když jsem byla jednou u mámy na návštěvě, dala si velkou práci, aby mi vysvětlila, že tohle je chvíle, kdy se všechno může pokazit, pokud nás to čeká, protože sedmý rok po svatbě je kritický na nevěry. Tehdy jsem samozřejmě nevěděla, jak proroctvá jsou její slova.

Na krbu stojí svazek různobarevných chryzantém v průhledné skleněné váze, které jsem si sama koupila v Tesco. Doliju si víno a po tvářích se mi kutálejí slzy. Je to už šest týdnů, co Danny odešel, a já se stále cítím, jako by mi někdo podrazil nohy.

Podívám se na zeď na naši zarámovanou svatební fotografii a věnuju láskyplnou vzpomínku našemu svatebnímu dni. Brali jsme se v kostele svatého Chada v Liverpoolu, impozantní stavbě z devatenáctého století, před osmdesáti hosty, přičemž po obřadu následovala hostina v místním hotelu. Původně jsme plánovali malou svatbu, ale příbuzenstvo mého otce je tak široké, že to nešlo, protože jsme nechtěli nikoho vynechat. Táta se na výdajích významně podílel, protože mu vážně záleželo na tom, aby nikoho neurazil.

Jdu k zásuvce od komody v obýváku a listuji svatebním albem. Byl to rozhodně nejkrásnější den mého života. Dannymu ještě nikdy šedý třídílný oblek tak neslušel a já jsem si ve slonovinově bílé hedvábné róbě pošíité perličkami připadala jako královna. Moje tři družičky, včetně mé nejlepší kamarádky Hayley, na sobě měly starorůžové šaty a v rukou držely krémové kytice. To bych ráda věděla, co mám teď dělat s albem plným šťastných vzpomínek?

Hayley je moje nejlepší kamarádka už od základní školy. Začátek byl poněkud pochybný, protože jsme si obě první den vybraly stejné puzzle, které ona popadla a nechtěla pustit. Podařilo se mi schovat jeden dílek, když se nedívala, takový jsem na ni měla vztek, a ona ho pak hodiny hledala pod stoly a všude možně. Přiznala jsem se jí v šestém ročníku, když jsme si o sobě na absolventském shromáždění vykládaly tajnosti.

Svatební hostina byla jako sen, s komickými proslovy, úžasnou hudbu, kterou pouštěl DJ, a davem veselých, ale ukázněných hostů. Všichni si to užili. Ani ten nejmenší zádrhel, což mě trochu mrzelo, protože jsem chtěla po letech vzpomínat aspoň na jednu legrační příhodu. Na svatbě souse-
dovic Jane o rok dřív došlo hned ke třem průsvihům. Ženichův svědek si roztrhl kalhoty a když si šel někdo zakouřit, vlezl dovnitř postranními dveřmi cizí pes a zničil půl stolu s občerstvením; navíc došlo na pěstní souboj dvou staříčkových tet, které se opily strašně silným domácím punčem.

Být provdaná za Dannyho se mi moc líbilo a čekala jsem, že už to tak zůstane navždycky. Kvůli pracovním povinnostem jsme omezili vycházky za zábavou, protože než mi skončila směna v hospodě a Dannymu dlouhý den v autodílně, byli jsme oba strašně unavení. Ale pořád jsme se milovali. Léta jsme spolu sdíleli svoje životy. Nechávali jsme si dovézt jídlo a trávili jsme příjemné večery doma; blízké restauraci Bengálská kuchyně se určitě zvýšily tržby, když jsme se přistěhovali. Ochutnali jsme snad všechna jídla z nabídky, což bylo patrné z toho, že mi jednou večer málem praskly kalhoty, když jsem se sehnula pro přepravku limonád.

Teď bych potřebovala kalhoty v pase o několik centimetrů zabrat, a to mi připomíná, o kolik jsem za pouhých šest týdnů zhubla. Kila navíc mi moc nesluší, protože jsem poměrně malá (i když postavu mám pěknou). Normálně mě docela výstižně popisují jakou malou, blondatou a temperamentní, ale v současné době se dá spíš říct, že jsem malá, blondatá a popletená.

„Ne abys teď o sebe přestala dbát, když máš na prstě snubní prsten,“ varovala mě máma.

Nechápu, že jsem ta její moudra nikdy nebrala vážně.

Odemknu telefon a podívám se, jestli mi nepřišla nějaká zpráva, a znovu si vybavím večer, kdy jsem poprvé pojala podezření, že s mým manželstvím není všechno v pořádku. Ten čtvrtek jsem myslela na to, že asi přijdu domů dost pozdě, poněvadž U Prasete a písťalky byla zrovna v plném proudu oslava padesátin a nejevila známky brzkého konce.

Oslavenkyně nejspíš za sebou měla těžký život, protože vypadala nejmíň na šedesát. Oblečená do přiléhavých krémových minišatů a s vlasy v odstínu děsivě růžové vypadala jako sirka.

Vždycky se dá něco slavit, a přestože se lidem občas dějí šílené věci, vždycky spolu sdílejí i radost. Třeba minulý víkend jsme tu měli rodinu slavící synovy jednadvacáté narozeniny. Když jsem matce pomáhala vyčistit z broskvových šatů skvrnu od červeného vína, svěřila se mi, že jim druhý syn zemřel před čtyřmi lety. Chtěli, aby si to jejich starší syn užil, i když narozeniny mladšího byly jen o čtyři dny dřív. Na jeho památku vypustili balonky z krásného místa nedaleko restaurace.

Ale to jen tak na okraj. Tehdy ve čtvrtek mi zakručelo v břicho a já jsem si uvědomila, že jsem pro samou práci ani neměla čas udělat si během večera přestávku. Pamatuju si, že žena s vlasy jako hlavička sirky zvedla ruku a požádala o další láhev pinotu. Udivilo mě, že ještě dokáže zvednout ruku, protože už dle mého zkonzumovala tolik bílého vína, že měla ležet pod stolem. Byla jsem vyčerpaná, ale taky hladová, a tak jsem napsala Dannymu a požádala ho, aby mi na později objednal jehněčí bhunu. A to byl večer, který bych si přála vrátit zpátky.

KAPITOLA 5

Když jsem toho hrozného večera konečně dorazila domů, bylo už půl jedné, proto mě udivilo, že je Danny ještě vzhůru a upíjí pivo z láhve. Ve všední dny musí brzy vstávat, poněvadž autodílna, kde pracuje, se nachází těsně za centrem Liverpoolu a on rád vyjíždí brzy, aby se vyhnul dopravním zácpám.

Pracuje pro jeden z těch velkých řetězců autoopraven, které nabízejí asistenční službu pro motoristy a opravy v terénu za velmi rozumnou cenu. Svou práci má moc rád. Měl to štěstí, že vždycky věděl, čím se chce živit, a nelitoval námahy, aby toho dosáhl. Od útlého věku se hrabal ve starých autech v garáži svého strýce a později vystudoval školu, která mu zajistila nabídku zaměstnání.

„Jsi nějak pozdě vzhůru, miláčku,“ řekla jsem a začala do sebe házet měkké kousky jehněte bhuna a voňavý rýžový pilaf, jako bych měsíc nejedla. Rozepnula jsem si pásek u kalhot, zabořila se do krémové kožené pohovky a opatrně přitom manévrovala podnosem s jídlem a láhví piva.

„Nechtělo se mi spát,“ řekl Danny a lokl si piva. „Dneska jsme toho v práci neměli moc, tak nejsem nijak zvlášť unavený. A jak bylo u vás?“

Podívala jsem se na svého hezkého manžela s akvamarínovými očima, o nichž všichni mluví, a najednou jsem si uvědomila, že už jsme nějakou dobu neměli sex... Ale byla jsem úplně hotová.

Pustila jsem se do vyprávění historek od baru a pověděla mu o ženě s planoucími vlasy, která toho večera odcházela z hospody po třech láhvích

pinotu a ani nezavravorala, ale měla jsem pocit, že mě moc neposlouchá, že je myšlenkami jinde.

A to kari bylo fantastické...

Vůbec si nedovedu představit, že by někde měli tak dobré jídlo s do-
náškou jako v Bengálské kuchyni. S majiteli si tykáme a oni nám dokonce
posílají přání k Vánocům, což je, jak náhodou vím, neobvyklé. Patří jim
malá sešlá budova bývalého bistra a na vylepšení vzhledu penězi neplýt-
vali, ale jídlo mají prostě božské. O víkendu je venku neustále fronta aut
a uprostřed týdne nabízejí speciality, pro které se lidé vracejí – hlavně já.

„Večeřel jsi?“ zeptala jsem se toho večera Dannyho a přisunula mu
přes stůl kus chleba naan a cibulové bhajis.

„Díky, dneska jsem toho snědl spoustu v práci. Sarah z kanceláře je
členkou Světa hubnutí, ne že by to potřebovala. Nosí do práce obrovské
krabice s jídlem. Dneska měla zeleninové lasagne s cizrnovým kari a bylo
to vynikající,“ pronesl se spokojeným úsměvem na tváři.

„Aha,“ bylo všechno, na co jsem se vzmožila, a najednou jsem se při
pohledu na prázdný talíř před sebou cítila nacpaná jako jitrnice. Podívala
jsem se na manželovu štíhlou postavu. Je vysoký a od přírody hubený,
takže může jíst, co chce, a nepřibere ani gram.

Pustil televizi, kde právě začínala *Smrtonosná zbraň 4*.

„Tohle je dobrý film,“ poznamenal a šel si do kuchyně pro další pivo.
To mě trochu zarazilo, protože byl všední den.

„Ty zítra nejdeš do práce?“ podivila jsem se a pohlédla na hodiny.

„Říkal jsem si, že si vezmu dovolenou,“ odpověděl Danny nenuceně.

Trochu mě otrávil, že se o tom nezmínil dřív. Normálně si vždycky
zařizoval volno na stejné dny jako já, abychom mohli něco podniknout
společně, jinak jsme kolem sebe proplouvali jako lodě v noční tmě.

„Co máš v plánu?“ zeptala jsem se skoro vyčítavě, ale on jen pokrčil
rameny a řekl, že uvidí, jakou bude mít náladu.

Byla jsem úplně grogy a strašně se mi chtělo spát. Přesto jsem měla
pocit, že si potřebujeme promluvit.